

Donald Trump com a maltractador

written by Eulàlia Lledó | 26 de febrer de 2017

No ho sé vostès, però el dia de la investidura com a president dels EUA i veient com tractava la seva dona –la qual, per cert, ha desaparegut del mapa– vaig pensar, em va fer la sensació, que Donald Trump, a més de ser un assetjador i un misogin, que això ja sabíem que ho era, és un vulgar maltractador. Que no és poc.

Aquella manera fatxenda i maleducada de ni esperar la dona per pujar les escales quan van arribar a la Casa Blanca, de donar-li l'esquena, de prescindir-ne; la manera de passejar per l'avinguda Pennsylvania un cop investit; aquella irritació que no es va molestar ni a dissimular quan en un dinar el dia abans li va dir que si volia dir res, ella tímidament li va respondre que no, però tot seguit veient com se sulfurava, es va acostar al micròfon per donar les gràcies i repetir desmenjadament un eslògan de la campanya del marit. De fet, deu ser difícil posar-se a parlar en públic justament quan qui t'hi espera és el mateix home que considera que la teva única missió a la vida és callar o que l'únic pla per a les dones en general sigui presentar-se a concursos de bellesa.

No ho sé a vostès, però a mi la sensació que em va fer Melania Knaus Trump els dies de la investidura és que tenia por; el seu llenguatge corporal ho traslluïa. No em va estranyar gens, doncs –atès que els acudits s'han d'ancorar d'una manera o altra en la realitat–, que justament es fes viral aquell acudit en què dins la misteriosa capsula blava que Melania Knaus Trump va regalar a Michelle Obama a les escales de la Casa Blanca hi hagués un full de paper que diu «Help!».

No ho sé vostès, però cada cop que veig la sempre enfurismada cara de Donald Trump quan firma un decret –és un dir, més

aviat sembla que els apunyali i els guixi—; la cara furibunda i de pomes agres amb què contesta el telèfon; el carrisqueig de dents, la manera d'alçar la barbeta, els morros d'os formiguer que se li posen quan colèric declina consignes en comptes de discursos o malencara ple d'ira la premsa o qualsevol crítica per petita que sigui, em fa pensar que és un maltractador.

No soc l'única. Per exemple, quan la primera ministra britànica, Theresa May, va sortir de l'entrevista amb Donald Trump, es va afanyar a intentar tranquil·litzar la indolent Europa manifestant joiosament que Donald Trump no es carregaria l'OTAN i la sensació era com d'alleujament, de respirar una mica: «bé, no és tan dolent com sembla, té mal caràcter, però no arribarà la sang al riu». I el pas següent és portar-se molt bé perquè no tingui cap motiu de queixa. A Malta, la Unió Europea ja ha acotat submisament el cap i ha rebaixat les crítiques que li feia.

Que no es facin cap il·lusion, sabem que per definició un maltractador mai no en té prou, no té mai deturador. Moltes dones ho han comprovat. Quan es pensen que estan salvades perquè ja no obren mai la boca ni aixequen mai la mirada, perquè viuen permanentment agenollades intentant ensumar-ne l'humor per saber d'on pot venir la tempesta i com evitar-la (vana esperança), el maltractador, que mai no en té prou, els torça un braç.

Es deia que quan Donald Trump fos president, canviaria (en el sentit de millorar), que totes les perilloses bajanades que deia i feia eren per guanyar les eleccions i que després es moderaria, que té mal geni i és un home difícil, però que en el fons no n'hi ha per tant; o que el partit republicà no deixaria que perpetrés les malvestats que va anunciar. Ja s'està veient. I no està sol. Com qualsevol maltractador té un cert quòrum, un petit exemple però que va al moll de l'os, Clint Eastwood afirma que potser diu disbarats però que sempre serà millor que el govern de nenes que hi havia.

Jo no ho sé vostès, però a mi em fa tot l'efecte que és un maltractador, un depredador i que, per tant, difícilment mai no en tindrà prou.

Aquest article va ser publicat originalment al digital [El Huffigton Post](#).